

RAZEROVA JÍZDA

JAMIE BEGLEY

BARONET

Razerova jízda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Jamie Begley
Razerova jízda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**RAZEROVA
JÍZDA**

RAZEROVA JÍZDA

Poslední jezdcí 1

JAMIE BEGLEY

 BARONET

PRVNÍ KAPITOLA

Beth zajela svým autíčkem na volné místo před obchodem Buy-Low. Popadla svůj seznam a příliš velkou kabelku, mrkla na hodinky a spočítala si, že má hodinu, aby vyřídila nákup pro paní Langleyovou. Tahle křehká stařenka si ji najala, aby pro ni zařizovala to, co už sama nezvládala. Byla jednou z mnoha klientek, které Beth nashromáždila za posledních pět let. Dokonce si na částečný úvazek najala vysokoškolského studenta, aby vykonával práce, které ona sama fyzicky nezvládala. Vyklízení garáží, zvedání těžkých břemen a úpravy trávníku, to bývaly nejčastější požadavky, co musela odmítat. Od té doby, co si mohla najímat Blakea, zadávala tyhle práce jemu a pořád jí z toho ještě zůstával nějaký malý zisk.

Doplnit seznam jí netrvalo dlouho. Zamračila se na skromný soupis potravin; dělala si starosti, že má paní Langleyová sále menší chuť k jídlu. Věděla, že za úsporným seznamem nestojí omezené prostředky. Beth se starala o většinu jejích financí, protože měla

vysokoškolský diplom z účetnictví. Postarat se navíc o šekovou knížku paní Langleyové jí nezabralo moc času. Vlastně z toho měla lepší pocit, když mohla používat zanedbávané znalosti, které si tvrdě vydobyla, jak jí každý měsíc připomínala splátka studentské půjčky.

Když dokončila studium, ke svému podnikání se dostala vlastně náhodou, když onemocněla její sousedka. Beth se nabídla, že za ni bude vyřizovat pochůzky, dokud se neuzdraví. A tak si díky osobním doporučením vytvořila klientelu, která jí zajišťovala pravidelný příjem, ale nezbývalo jí už moc volného času. Klienti jí začali volat a žádat o drobnosti, co by si mohli bez problémů zařídit sami, často jen proto, aby vyplnili samotu svých životů. Beth přišlo smutné, že volají jí, místo aby zatelefonovali svým dětem, které obvykle bydlely poblíž, ale nebyly ochotné se vzdát svého vlastního programu a zajet za rodiči, kteří je vychovali. Náplastí na jejich svědomí bylo, když jí proplatili vystavenou fakturu.

Beth právě ukládala nákup do kufru auta, když se pozdně odpolední vzduch naplnil hlukem burácejících motorů. Nervózně se ohlédla přes rameno a uviděla, jak na parkoviště přijíždí velká skupina motocyklů. V malém městečku Treepoint působil klub motorkářů, který před třemi lety tohle poklidné místo ovládl. Beth zabouchla víko kufru, rychle otevřela dveře, nastoupila, zavřela a zamkla vůz. Když strčila klíčky do zapalování, viděla, jak motorkáři zastavují jeden těsně vedle druhého.

Poslední jezdcí byli motorkářský klub, o kterém většina obyvatel městečka nevěděla, kde přesně sídlí. Někteří se domnívali, že je to někde v horách, na hranici mezi Kentucký a Virginií. Když se dostali do malého, což se jim stávalo dost často, obě sousedící poli-

cejní oddělení často případ odesílala na druhý okrsek; proto nebyl žádný ze zločinů, o kterých se věřilo, že je mají na triku, nikdy stíhán. Byli stále větší a silnější a obě hraniční obce se těch hrůzu nahánějících cizinců, žijících v jejich blízkosti, děsily. Naštěstí se drželi stranou a potíže, do nichž se dostávali, zůstávaly v jejich uzavřené komunitě a v barech, které měly tu smůlu, že si je vybrali pro svoje noční tahy. Často to mělo za následek, že pak podniky zůstávaly na několik dnů zavřené kvůli opravám. Obyčejně se na druhý den objevil jeden z členů klubu s pořádným balíkem peněz pro majitele a úplatkem navíc, aby si pojistil jeho mlčení. Pro majitele malých podniků se to stalo pravidelným zdrojem příjmů.

Beth z auta sledovala, jak tlupa motorkářů vchází do obchodu. Všichni muži na sobě měli džíny a kožené bundy se znakem svého klubu na zádech. Na malém parkovišti si od nich ostatní udržovali náležitý odstup. Nechtěli se dostat do problémů. Beth viděla, jak lidé panikaří, a cítila se trochu provinile, protože se ti chlapi nechovali jinak než kterýkoli zákazník, co přišel do tohoto malého obchodu.

Mezi muži bylo i několik žen. Když se jedna z nich rozesmála, upoutalo to Bethinu pozornost. Byla to Samantha, vnučka paní Langleyové. Ruku měla zastrčenou za opasek jednoho z mužů. Ten měl ruku ležérně obtočenou kolem jejích ramen, kráčel vedle ní a bavil se s jiným motorkářem. Rozprchlé zákaznický úplně ignorovali. Takhle oblečenou ji Beth ještě nikdy předtím neviděla, i když neměla zrovna nejlepší pověst už předtím, než se ve městečku objevili motorkáři. Měla na sobě těsné džíny, boky i břicho odhalené, piercing v pupíku, který upozorňoval na její ploché břicho, a kraťoučkový top, z něž vykukovala větší část jejích

ňader. Motorkářské boty jen dotvářely celkový obrázek, o němž byla Beth přesvědčena, že by její babičce způsobil srdeční slabost.

Sam byla o pár let mladší než ona. Bylo jí devatenáct a měla štíhlou a pevnou postavu, na rozdíl od Beth, která byla malá a zavalitá. Beth sice neměla nadváhu, ale při výšce metr padesát vypadala silnější, bez ohledu na to, jak moc nebo málo jedla. Jako by se na ni nabalilo každé deko. Naštěstí měla díky své práci dost pohybu, takže doopravdy tlustá nebyla. Když partička vešla do obchodu, Beth opatrně vyjela z parkoviště. Děkala si o tu mladou dívku starosti, ačkoli Sam dobře znala a věděla, že by něco takového neocenila. A stejně tak dobře věděla, že by si paní Langleyová dělala starosti, kdyby věděla, s kým se její vnučka stýká, a Samin otec by vyloženě zuřil.

Vincent Bedford byl ředitelem místní banky. Byl odměřený a arogantní, okouzující chování si schovával výhradně pro treepointskou smetánku. Beth s ním mluvila, když ji paní Langleyová – jeho tchyně – překvapila požadavkem, aby se jí starala o finance. Její zeť bez váhání souhlasil. Vincenta Bedforda skromný majetek jeho tchyně vůbec nezajímal; místo toho se věnoval lezení do zadků všech bohatých vdov v Treepointu. Beth zabočila do malé uličky, vedoucí k domu paní Langleyové, aby jí dovezla tu trošku potravin, co si objednala. Předem si už plánovala další úkol, který na ni čeká, a doufala, že se jí podaří dostat domů před setměním.

Vidělas to?“ zeptal se Razer dívky, která se tiskla k jeho boku.

„Copak to šlo přehlídnout? Bála se tak, že strachy skočila do auta. Vsadím se, že se přitom počurala.“

Razer se rozesmál a ostatní, co byli poblíž, se k němu přidali, protože i oni viděli, jak ta malá, hezká blondýnka pospíchala k vozu.

Uvnitř obchodu se rozdělili a začali shánět zásoby na svou nadcházející výpravu. Obrovské množství masa, hranolků a piva naplnilo až k prasknutí tři nákupní vozíky.

„Jak to všechno dostaneme zpátky do domu?“ zeptala se Sam Razera, když vytáhl štos bankovek, aby u pokladny zaplatil pořádně mastný účet.

„Možná bychom mohli najmout tu malou vystrašenou myšku, co se stará o tvoji babičku, aby nám je dovezla,“ zavtipkoval.

„Nedělej si srandu. Vsadím se, že hned běžela za babičkou, aby mě napráskala. Je to vlezlá potvora.“

Train k ní zezadu přistoupil, přešel jí rukou po zadku a přitáhl si ji ke svému vystrčenému rozkroku. Zírajících zákazníků ani prodavačky, kteří zjevně nebyli zvyklí na tak otevřeně sexuální chování na veřejnosti, si vůbec nevšimli.

„A co jí asi tak řekne, Sam? Že s někým z nás šukáš? Toho se bojíš? Vždyť to není pravda.“ Ušklíbl se a přitáhl si ji ještě blíž.

„Klid, Sam, tu starou bábu by ani ve snu nenapadlo, že šukáš se všemi,“ zamumlala posměšně Evie, odstrčila ji stranou jedním z napěchovaných nákupních vozíků a přesunula se ke dveřím. „Naložte to do mého auta,“ záukolovala motorkáře a ignorovala naštvaný pohled, který na ni Samantha vrhla.

Po těch pohrdavých slovech, kterými ji počastovala všemi oblíbená Evie, Sam zrudla ve tváři. Všimla si, že si ji pokladní prohlíží s otevřenými ústy, a vyštěkla na ni: „Co čumíš, krávo?“

„Takhle se na to musí, Sam.“ Train uvolnil pevné sevření a políbil ji, čímž zajistil další podívanou šokovaným zákazníkům. Sam se od něj našťavaně odtáhla a odcházela od publika, co se vytvořilo u pokladny v rušném obchodě.

Beth vešla do domu paní Langleyové a opatrně manévrovala s nákupem. Pečovat o tak rozlehlý dům bylo už nad síly staré paní. Masivní starý nábytek a spousta dekorací vyžadovaly neustálé utírání prachu. Velká, skoro profesionálně vybavená kuchyně dávno ztratila význam, když už v ní nemohla vařit pro nikoho jiného než sama pro sebe.

Potichu odložila tašky a vydala se hledat starou paní. Našla ji, jak leží na pohovce a podřimuje.

„Paní Langleyová?“ Beth už se chtěla otočit a nechat ji spát, když zaslechla unavený hlas.

„Beth?“

„Ano, to jsem já.“ Beth přešla do další místnosti, aby na ni stařenka viděla, aniž by se musela na pohovce posadit.

„Myslela jsem, že by to mohla být Samantha. Měla mě tenhle týden přijít navštívit.“ V jejích bleděmodrých očích se zračil smutek. Beth ucítila knedlík v krku. Tolik jejích klientů trpělo samotou!

Na pár minut se posadila k paní Langleyové a vyslechla si několik veselých historek ze Samantha dětství. Když je poslouchala, přistihla se při myšlence, že

by Sam nejradši jednu vlepila za to, jak kašle na svoji babičku, ale bylo jí jasné, že je zbytečné rozčilovat se kvůli něčemu, co nemůže nijak ovlivnit. Zkrátka jen následovala příkladu svého otce; Samantha matka, dcera paní Langleyové, zemřela při autonehodě, když bylo Sam čtrnáct. Beth počkala, až bude stará paní klidnější, a pak ji uprostřed vyprávění přerušila.

„Mrzí mě to. Nechtěla jsem vás rušit ze spaní. Chtěla jsem vám jen dát vědět, že jsem donesla nákup a uklidila ho. Blake se u vás o víkendu zastaví, aby vyčistil okapy a odnesl do komory všechno, co už nebude potřeba.“

„Děkuju. Nevím, co bych si bez tvojí pomoci počala.“

„Jsem si jistá, že by vám pomohla vaše rodina.“

„Myslíš?“

„Vím to. Teď už moc dlouho nespíte, nebo nebudete moct spát v noci. Uvidíme se v sobotu. Až půjdu, zamknu za sebou dveře.“

Beth ji nechala podřimovat. Ve chvíli, kdy zamykala těžké domovní dveře, její pozornost znovu upoutal hlasitý zvuk motocyklů. Pomalu projížděly v pruhu s omezenou rychlostí a míjely dům, který Beth právě opouštěla. Samantha seděla na zadním sedadle velké černé motorky a pevně se držela motorkáře, se kterým předtím vcházela do obchodu. Beth cítila, jak si ji měří pohledem, a uznale mávla rukou. Samantha otočila hlavu na druhou stranu a nenucený pozdrav okatě ignorovala.

Beth pokrčila rameny, ale nezlobila se. Samantha se k ní nikdy nechovala moc přátelsky, když se setkaly, a často byla vyloženě *nepřátelská*. Snažila se tím nevzrušovat, ale nedovedla pochopit, proč ji ta dívka tak nesnáší.

Cesta k jejímu autu se zdála být dlouhá nejmíň kilometr, a ne pár metrů. Když došla k vozu, znovu se podívala na motocykly projíždějící kolem. Kdyby to nebylo tak nápadné, vrátila by se do domu a počkala, dokud nezmizí z dohledu, ale nechtěla ze sebe udělat blbce dvakrát za jediný den. Oddychla si, když kolem projela poslední motorka. Seděl na ní ten chlapík, co v obchodě objímal Samanthu kolem ramen.

Díval se na ni, když šla k autu. Při pohledu na jeho drsný půvab se jí až zatajil dech. Tmavohnědé vlasy mu spadaly na límec kožené bundy a na hlavě měl uvázaný šátek s lebkami. Barvu očí zakrývaly sluneční brýle, ale to neumenšovalo intenzitu jeho pohledu. Beth zůstala stát jako opařená, a když se jejich pohledy na okamžik setkaly, všimla si, že se jeho rty zkroutily do šibalského úsměvu, skoro jako by věděl, jaké pocity jí zmítají.

Rychle přešla ke svému vozu, odtrhla oči od motocyklu a odmítla se otočit, i když túroval motor, jako by se jí tím vysmíval.

Beth se třáslы prsty, když strkala klíčky do zapalování. Neměla tušení, proč se kvůli motorkářům cítí tak nepříjemně. Dospěla k jedinému možnému závěru – že představují všechny neřesti, před kterými ji varoval otec. Bethini rodiče se narodili a vyrostli v Treepointu. Otec byl místním baptistickým kazatelem a matka mu s jeho prací pomáhala. Měli na ni vysoké nároky, navíc místní komunita ji sledovala na každém kroku a upozorňovala otce na sebemenší přestupek, který podle jeho názoru odporoval jeho víře. Reagoval na to nekonečnými přednáškami a vyčítavými pohledy, a Beth se kvůli tomu často cítila nedostatečná.

Aktivita, které mají mladé dívky obyčejně rády, jako třeba diskotéky a kluci, se začaly spojovat s poci-

ty vzbuzujícími v otci nelibost. Beth měla, pokud šlo o otcovy požadavky a jeho postavení v komunitě, jenom dvě možnosti: vzbouřit se, nebo se podřít. Nebyla žádná bojovnice; akceptovala požadavky rodičů kvůli své sestře. Starat se o Lily nebylo těžké. Zatímco Beth nároky rodičů dusily, Lily je přijímala. Pravidla a řád poskytovaly traumatizované dívce bezpečí.

Lily její rodiče adoptovali jako malou holčičku, aby šli příkladem v dobročinnosti. Beth se snažila vyhybat vzpomínkám na svoje první setkání s ní, ale byla rodičům opravdu vděčná, že zachránili její sestru, i když nebyla pokrevní. Byla Bethin přesný opak – vysoká, štíhlá a oslnivě krásná, uvnitř i navenek. Jakmile jste ji spatřili, nedokázali jste od ní odtrhnout oči, jako by vám jinak mohlo utéct něco životně důležitého. Při pohledu na tu nádhernou devatenáctiletou dívku byste nikdy nepoznali, z jakého pekla ji rodiče vytáhli.

Lily byla na svůj věk malá a její biologická matka porušila zákon a nedala ji do školy. Poté, co ji adoptovali rodiče Beth, říkali všem, že je o dva roky mladší, aby nebyla mezi vrstevníky tak pozadu. Beth svou sestru milovala, a když rodiče zahynuli na charitativní misi, nastěhovala se zpátky domů, aby se o ni postarala, dokud nedokončí střední školu. Teď byla Lily v posledním ročníku a do maturity jí chybělo jen pár měsíců. I když vývojový handicap dohnala rychle, rozhodli se rodiče, že její skutečný věk nepřiznají. Ve škole ho znali, ale místní komunita žila v domněnání, že je Lily sedmnáct.

Beth vjela na příjezdovou cestu a viděla, že se na verandě svítí. Sestra na ni čekala, až se vrátí z práce. Jakmile vstoupila do útulného domu, přivítala ji lahodná vůně jídla.

„Ahoj, sestřičko. Jdeš pozdě,“ pozdravila ji Lily s výčítkou.

„Já vím. Chtěla jsem ti zavolat, ale vím, jak nesnášíš telefonování za jízdy.“ Beth si zula boty a čelenku, která jí držela vlasy z obličeje. Snažila se nevystavovat sestru zbytečným obavám, protože si uvědomovala, jak traumatizovaná byla z náhlé smrti rodičů.

„Dobře.“ Lily sestře v okamžení odpustila. „Pojďme se najíst. Mám hrozný hlad.“

Beth se zasmála a zadívala se přitom na sestřinu štíhlou postavu. „To jsi celá ty. Nechápu, jak je možné, že nepřibereš ani kilo, když pořád něco jíš. Musíš mít dobré geny.“ Při pohledu na bolestný výraz v sestřiných očích svých slov okamžitě zalitovala.

Rychle vzala Lily za ruku, odvedla ji zpět do kuchyně a změnila téma. „Co bude k večeři?“

Sestra se smíchem odpověděla: „Tvoje oblíbené špagety.“ Dívky prostřely stůl a za pár minut se posadily k jídlu, které Lily připravila.

„Co máš v plánu na víkend?“

„Celkem nic,“ pokrčila Lily rameny a vzala si krajíc česnekového chleba. „Budu se učit.“ Beth se po její stručné odpovědi trochu zakabonila.

„Nemáš za pár týdnů ples?“

„Jo, ale já na něj nepůjdu.“

„Proč? Charles nechce jít?“ Při vyslovení toho jména se snažila udržet neutrální výraz. Ten mladý muž byl milý, projevoval ovšem hodně stejných vlastností, jako měl jejich otec. Jeho samolibost jí dost často lezla na nervy.

„Ne. A já taky ne.“ Beth chtěla protestovat, ale Lily zvedla ruku. „Ty jsi na svůj ples taky nešla, protože ti to táta nedovolil. Já tam prostě nemůžu jít, když vím, že by to nechtěl, a Charles s tím souhlasí.“

Beth opatrně volila slova. „Lily, časy se změnily. Církev je už mnohem shovívavější, než když byl pas-

torem táta. Netvrdím, že máš vyvádět nějaké divočiny, jen prostě jít ven a bavit se. Vždycky existuje nějaká zlatá střední cesta.“

Lily zavrtěla hlavou. „Ne. Prosím, já tam jít nechci.“

Beth se začala se sestrou dohadovat, jestli nechce jít na ples nebo večírek po něm, který by mohl být trochu nevázanější, když vtom ji přerušil vyzváněcí tón jejího telefonu – písnička „Into the Fire“. Lily se zatvářila vyčítavě, ale Beth to ignorovala. Milovala hudbu, užívala si ji, navzdory otcovu přesvědčení, že vede k pokušení a hříchu. Rozhodně neměla v plánu nechat se od Lily přemluvit, aby si změnila vyzváněcí tón na stejně nudný, jako má ona.

„Prosím?“

„Beth, tady Loker James. Omlouvám se, že vás ruším takhle večer, ale mám tu takovou věc, se kterou, jak doufám, byste mi mohla pomoci.“

„To je v pořádku, pane Jamesi. Co pro vás můžu udělat?“

Lily protáhla obličej, zatímco si nabírala další porci špaget.

„Právě mi volal Mick z *Rosie*. Táta je u něj v podniku, opilý, a snaží se prát s ostatními zákazníky. Myslel jsem si, jestli byste tam nemohla poslat Blakea, aby ho místo mě odvezl domů. Jsem pracovně ve Washingtonu, jinak bych to udělal sám.“

„Blakea poslat nemůžu, ale zařídím to sama.“ Ton, otec pana Jamese, byl malý muž s velkým jménem a tomu odpovídajícím chováním. Za střízliva to byl milý chlapík, ale jakmile se opil, dovedl sám sebe přesvědčit, že je drsňák. To často vedlo ke rvačkám, ve kterých prohrával, a někdy i k cestě na pohotovost, kde mu za doprovodu synových vzteklých výčitek zašivali rány.

Loker James si Beth najal, protože byl kvůli svému podnikání často mimo město a potřeboval, aby na jeho otce někdo dohlížel.

„Nevím, jestli je to ten nejlepší nápad. S tátou je těžké pořízení, když je opilý.“ Z tónu jeho hlasu bylo patrné rozčilení. Beth se ušklíbla, protože dobře věděla, jak protivný ten chlapík dovede být; během posledních pár měsíců, co si ji pan James najal, ho ukládala do postele už mnohokrát. Tohle bylo ovšem poprvé, co musela vejít do *Rosie*, aby ho vyzvedla po flámu a odvezla domů.

„Já Tona zvládnu, nebojte. Mick mi ho pomůže naložit do auta.“

S Mickem se dobře znala. Majitel baru chodil do otcova sboru a pokračoval v tom i poté, co po jeho smrti nastoupil nový pastor. Otec se často ptal matky, jestli to dělá proto, aby se kál za hříchy, které dopustil páchat ve svém podniku, nebo za ty, které má na svědomí sám.

Kdykoli na tohle téma přišla řeč, Mick hned změnil téma na obsah otcova kázání, což horlivého pastora odvedlo od odhodlání zachránit muže, pokládaného za jednoho z největších hříšníků ve sboru. Další pokusy o záchranu jeho duše zastavily velké dary, které sboru věnoval.

„Jste si tím jistá?“ Povzdechl si a Beth zaznamenal v jeho hlase jisté pochybnosti. „Zavolejte mi, až ho přivezete domů. Kdyby byly nějaké potíže, ozvěte se mi okamžitě.“

DRUHÁ KAPITOLA

Beth netrvalo dlouho, než dorazila k baru na kraji městečka. Lily nechala, aby umyla nádobí, a necítila se kvůli tomu vůbec provinile. Byla to jediná povinnost, kterou nesnášela. Strávila tolik času umýváním nádobí po mnoha večerech, co pořádali její rodiče pro členy kongregace, a to ji naprosto odradilo od chuti ji provozovat znovu.

Když dorazila na místo a uviděla, že je parkoviště u *Rosie* plné, ztěžka polkla. V pátek tu bývalo vždycy rušno, ale naprostá většina míst byla obsazena motorkami. Beth cítila, jak se jí svírá žaludek. Než si to stačila rozmyslet a zavolat Lokeru Jamesovi, že jeho otce zachránit nemůže, došla rychle ke vchodu. Jak se blížila ke dveřím, upoutal její pozornost nějaký pohyb po straně podniku.

O boční stěnu budovy se opíral nějaký muž a před ním klečela žena v našasené černé sukni. Její kývající hlava dost jasně ukazovala, co tu provozuje s mužovým penisem zabořeným v ústech. Když se Beth

podářilo odtrhnout šokované oči od vlnících se boků a velkého údu, který zasouval ženě do dychtivých úst, poznala toho muže z dřívějšíka; toho, který ji viděl, jak pospíchá k autu. I teď se Beth musela ovládnout, aby neutekla do bezpečí svého vozu, když zvedl oči a spatřil, jak na něj ohromeně zírá.

Nezvolnil tempo; naopak, chytil ženu za vlasy a přitáhl si ji blíž k sobě. Na okamžik přerušil oční kontakt s Beth, aby mohl sledovat, jak celá délka jeho penisu mizí v ženiných zjevně zkušených ústech. Tílko měla spuštěné k pasu a on vzal do ruky její ňadro. Beth viděla, jak kroučí prsty bradavku a žena se začala svíjet, hlava se jí pohybovala rychleji, a nakonec z jeho chlípného zasténání poznala, že se jí udělal do pusy.

Do reality ji vrátilo bouchnutí dveří. Nejistě vykročila vpřed a pak do baru téměř vběhla. Opovrhovala sama sebou za to, že se na tu dvojici dívala, ale nedokázala se ani pohnout, pohled toho muže ji úplně přišpendlil k zemi.

Trvalo pár vteřin, než její oči přivykly šeru uvnitř baru. Rozhlédla se a uviděla Tona u baru. Zdálo se, že přišla právě včas. Zrovna ho držel pod krkem jiný motorkář, ten, kterého předtím viděla se Samanthou. Ta teď seděla na klíně silně potetovaného motorkáře.

Beth předpokládala, že v partě se s něčím takovým, jako je věrnost, nezaobírají. Kývla na Micka, který z ní nespouštěl oči od chvíle, kdy vešla dovnitř. Opatrně přistoupila k Tonovi, který si jejího příchodu nevšiml, protože ho momentálně motorkář držel ve vzduchu, a zatahala za paži, odhodlanou jejího klienta zaškrtnout.

„Promiňte, mohl byste ho, prosím, pustit?“ Z nevěřícího děsivého obličejce, který se k ní otočil, se jí proti její vůli roztrásl rty. Beth o sobě věděla, že ne-

patří k nejstatečnějším, a za normálních okolností by se moudře rozhodla tu obrovskou bytost před sebou vůbec neoslovovat. Jenže tahle situace měla k normálním okolnostem zatraceně daleko. Ke konfrontaci byla donucena pro blaho svého klienta a samozřejmě i kvůli nemalé částce, kterou hodlala vyúčtovat Lokuru Jamesovi.

Spolkla obrovský knedlík strachu, co jí uvízl v hrdle, natáhla ruku a odtáhla paži zkoprnělého motorkáře od fialovějícího Tona.

Vysvobozený Ton se chytil barového pultu, držel se ho a snažil se popadnout dech do plic, zbavených přísunu kyslíku. To, jak lapal po dechu, zaujalo všechny návštěvníky a se zájmem sledovali, jestli starý pán dostane infarkt, nebo se z toho vykřeše.

„Co to má kurva jako bejt?“ Obrovitý motorkář se pohnul vpřed, aby Tona znovu drapnul pod krkem, ale Beth se postavila před něj a zabránila mu v tom.

„Omlouvám se za všechno, co vám provedl. Jsem tu, abych ho odvezla domů. Mrzí mě, že jste si vjeli do vlasů.“ Beth si teprve po těchto slovech všimla, že ten monstrózní motorkář má hlavu holou jako koleno. „Chci říct...“ pokusila se to rychle zamluvit, „... vím, že když se napije, dovede být dost otravný, a nedovolím mu, aby vás dál obtěžoval.“

V baru bylo takové ticho, že Beth slyšela tlukot vlastního srdce.

„Řekl mi *srabe*. Zmlátím ho a pak si ho můžeš odvézt, kam budeš chtít.“ Odstrčil ji a opět se natáhl po Tonovi.

Beth se chytila stoličky, aby získala rovnováhu, a vtom uslyšela, jak na urostlého chlapíka promluvil nějaký ostrý hlas. „Nech ho jít, Knoxi. Účty si můžeš vyrovnat jindy.“

Otočila se a uviděla toho muže, co byl předtím venku, jak strká do obrovských zad. Žena, která mu ho kouřila, ho pokorně následovala; pak mrkla na Beth a odešla za bar, kde hned začala plnit sklenice pěnivým pivem.

Beth cítila, jak rudne. Nedokázala se mu podívat do očí. Zlobila se sama na sebe za to, jakého blbečka ze sebe dělá před tímhle motorkářem.

Muž jménem Knox se zatvářil, jako by se chtěl hádat, ale nakonec se na ni zašklebil a zvýšil hlas tak, aby ho Ton slyšel. „Máš kliku, dědku, že se tu dneska objevila tahle roztomilá potvora, ale jednou si to s tebou vyřídím, na to vem jed. Už mě ty bláboly, co vypouštíš z huby, unavujou. Navíc jsi moc starej, abys to mohl nějak dokázat.“

Ton, kterému se vrátila alespoň schopnost dýchat, když už ne zdravý rozum, velmi nemoudře odpověděl: „Vidíš sama, co tím myslím, Beth. Je to srab.“

Beth vykřikla, protože Knox ji odstrčil stranou a vrhl se na bezmocného Tona. Ostatní motorkáři se ho snažili zadržet.

Někdo Beth chytil a držel ji, dokud se jí nepodařilo znovu získat rovnováhu. Když zvedla hlavu, uviděla, jak na ni hledí oči, které v ní uvolnily léta potlačované pocity. Odtáhla se od pevného těla, co ji podpíralo, s nepříjemnou vzpomínkou na sexuální styk, co měl před pár minutami se servírkou. S rudou tváří se otočila a spatřila toho potetovaného motorkáře, jak drží vzpouzejícího se Tona, zatímco další čtyři zadržovali zuřícího Knoxe.

„Tohle je můj bar a je mi fuk, co se tu děje, pokud mi za to zaplatíte,“ houkl Mick a upoutal tím na sebe pozornost všech přítomných. „Ale říkám vám, abyste Tona nechali na pokoji. Jeho syn je můj kamarád a můžu vám slíbit, že si to se svým otcem vyřídí.“

Reakce motorkářů Beth překvapila. Dokonce i roz-
zuřený Knox se zarazil. Využila toho a natáhla se
k Tonovi, aby ho vzala za ruku, rozhodnutá dostat se
z baru pryč, dokud se věnují Mickovi, ale Ton si to
nechtěl nechat líbit.

Protivný chlapík se po jejím doteku odtáhl. „Dokud
se nenapiju, nikam nepůjdu.“

„Prosím, Tone, pojdme. Pan James chce, abych vás
odvezla domů. Čeká, až mu zavolám.“

„Tak to bude muset ještě deset minut počkat, proto-
že já si jdu pro pití.“ Bojovně naladěný stařík přešel
k nedalekému stolu a zakřičel na Micka: „Dám si ješ-
tě jednu whisky!“

Mick na něj jen zíral a potom se obrátil k ženě
za barem. „Jenno, dones mu whisky.“ Varovně se za-
díval na motorkáře, vrátil se k baru a začal nalévat pi-
tí. „Runda na účet podniku.“ Po jeho slovech se mo-
torkáři přesunuli k baru.

Beth si nemohla nevšimnout výhrůžného pohledu,
který Knox vrhl na Tona, než sáhl po pivu a opřel se
o bar, aniž by z opilého muže spustil oči.

Nevěděla, co má v téhle podivné situaci dělat, a tak
se posadila ke stolu vedle Tona. Když před něj servír-
ka postavila whisky, ani se na ni nepodívala. Už toho,
pokud šlo o tuhle ženu, viděla dost.

„Dáte si něco?“

„Ne, díky.“

„Jak je libo.“ Beth zvedla oči a uviděla v Jennině
tváři pobavený výraz. V tu chvíli si uvědomila, že že-
na ví, co viděla venku, a je jí to úplně jedno. Sledova-
la, jak roznáší pití mužům v baru a flirtuje s několika
motorkáři.

Beth se pokradmu podívala na toho, kterému Jen-
na kouřila péro, a neviděla na něm žádnou žárlivost.

Místo toho zíral na ni. Tváře jí znovu zrudly, když se posadil k malému stolku vedle ní. Dotkl se jí přitom stehnem a Beth se spěšně odtáhla.

„Je ti jasné, že jsi Lokera dostal do špatné pozice, Tone?“ řekl motorkář.

„Nebylo by to poprvé a rozhodně ne naposled, Razer.“ Ton bezstarostně zvedl sklenku. „A kromě toho, Loker se o sebe dovede postarat sám.“

Razer zvedl ke rtům pivo. Když se napil, Beth si nemohla nevšimnout, jak smyslně vypadají. Byl to pohledný muž a soudě dle jeho chování si byl své přítlačlivosti pro druhé pohlaví dobře vědom. Poznala, že ho nijak nepřekvapilo, že na něj zírá.

„Až dopije, musíš ho odtud dostat. Jestli Knoxovi bude ještě něco vykládat, nikdo ho už nezastaví.“ Zatímco mluvil s Beth, vrhl na Tona varovný pohled.

„Už jdu,“ zvedl se Ton nejistě od stolu. „Ale ne proto, že bych se toho bál.“

„Tone, ne,“ prosila ho Beth.

Ton se nenechal zastavit a pokračoval: „Musím dostat Beth domů. Ona do tohohle pajzlu nepatří.“

Měla chuť na toho chlapa zařvat, že urazil Mickův podnik. Zachránil mu přece ten jeho zatracený nevděčný krk. Když si všimla, jak Mick za barem ztuhl, pochopila, že Loker bude muset napravovat škody nejen motorkářům.

Vstala od stolu a zamířila ke dveřím za Tonem. Razer ji chytil za ruku a poprvé promluvil přímo k ní. „Odvez Tona a vrať se. Napijeme se spolu.“

Při pohledu na jeho aroganci Beth pevně sevřela rty. Byl rozhodně zvyklý na to, že jsou mu ženy k dispozici.

„To asi ne. Ale i tak díky.“ Slušně vychovaná křesťanka v jejím nitru odmítla, ale divoká žena, o které